

Alles was zwart

Alles was zwart

Arianne Boer

Auteur: Arianne Boer

Coverontwerp: Peter Boer (foto), Arianne Boer

ISBN: 978 94 646 5564 3

© Arianne Boer, 2022

The only scars in heaven,
they won't belong to me and you.
There'll be no such thing as broken
and all the things will be made new.
A thought that makes me smile now,
even as the tears fall down,
is that the only scars in heaven
are on the hands that hold you now.

'Scars in heaven' - Casting Crowns

Proloog

Ik weet niet wat er gebeurt. Het huis geeft zoveel licht en warmte.

En ik sta daar maar. Versuft. Verward. Machteloos.

Brandweerlieden rennen langs mij. De blauwe lampen van de brandweerwagens geven het zand een koude kleur.

Iemand praat tegen mij. Ik versta het niet.

‘Help hen dan’, hoor ik mijzelf schreeuwen. Bijna gillend. Het klinkt hysterisch en ik schrik van mijzelf.

De persoon naast mij trekt mij mee, weg van het huis. Ik schud met mijn hoofd. Dit moet een droom zijn. Het moet. Het moet.

Ik voel mijn telefoon in mijn hand. Wat zo belangrijk voelde, voelt nu betekenisloos. Ik voel het koude zand. Ik voel de warme gloed van het vuur.

Ik voel zo veel en tegelijkertijd zo weinig.

Ik word in een busje op de brancard neergezet.

‘Hier, drink wat water.’

Er wordt mij een flesje water in handen gedrukt. Ik neem een slok en besef dat ik dorst heb. Het flesje drink ik in één keer leeg.

‘Meer water’, hoor ik mijzelf zeggen. Ik heb echt dorst.

Na nog een paar slokken, voel ik misselijkheid opkomen. Als een golf overspoelt het mij.

Ik buig naar voren en geef over. Zomaar in het busje.

Hijgend blijf ik voorovergebogen naar de grond staren. Het draait om mij heen. Ik voel mij niet goed. Het is ook niet goed. Het is foute boel.

Het rumoer van buiten kan mij niet ontgaan. Ik hoor nog meer sirenes aankomen. Nog meer.

Een man zit naast mij, besef ik. Hij vraagt een ander om hem

te helpen.

'Hé, ben je daar? Kijk mij eens aan', zegt hij met een vaste stem. Duidelijk. Dwingend.

Ik draai mijn hoofd in de richting van het geluid, maar ik kan het beeld niet scherp krijgen. De man zegt iets, maar ik hoor hem niet. Ik voel de brancard aan mijn zwetende huid, maar ik zie het niet. Alles om mij heen draait. Het is echt foute boel.

Ik zoek houvast aan de brancard en vraag mij wanhopig af wat er gebeurt. Met mij. Met alles om mij heen. Een koude stilte vult mijn lichaam.

Langzaam maar zeker vervaagt alles.

Tot het donker wordt.

Ze deed de deur open. Ik liep achter haar aan de kamer in. Door de twee grote ramen viel het warme licht van de straatverlichting de kamer in. De lichtblauwe muren in combinatie met de wit houten meubels gaven mij het idee dat ik in ons oude huis was. Opnieuw was het niet zo.

‘Ik neem aan dat je moe bent?’

Haar reebruine ogen keken mij meelevend aan. Ik was inderdaad moe en had behoefte om alleen te zijn, dus ik knikte. Ze legde haar hand op mijn schouder, wenste mij een goede nacht en vertrok. Ik liet mijn koffer staan waar ze hem neergezet had en zette mijn tassen ernaast.

Ik liep naar één van de grote ramen. De huizen aan de overkant van de straat hadden dezelfde uitstraling als dit huis.

Binnen brandde licht en toen ik een gezin aan tafel zag zitten, moest ik denken aan de gezellige avonden in ons strandhuis.

Ik deed vaak met mijn ouders Monopoly, als iedereen thuis was. Ik sloot mijn ogen en kon pap en mam elkaar horen plagen als er één van beiden aan het verliezen was.

Ik schrok op van het geluid van een auto. De lichtbundels schenen door mijn kamer. Het herinnerde mij aan de lampen van de vuurtoren, die 's nachts onophoudelijk door mijn kamer schenen.

Ach, die herinneringen.

De auto stopte bij de oprit van de bureu. Ik liep naar het andere raam om te zien wie de bestuurder was. Er stapte een jongen uit. Hij was ogenschijnlijk aan het bellen en voerde een verhit telefoongesprek terwijl hij naar binnen liep. De deur viel achter hem dicht.

Ik draaide mij om naar het bed en voelde aan de lakens. Ze waren heerlijk fris en zacht en ik kon de verleiding bijna niet

weerstaan om erin te kruipen. Toch dwong ik mijzelf om eerst mijn koffers grotendeels op te ruimen en mijn pyjama aan te trekken.

Toen ik de koffer openritste, vielen de sokken eruit. Het voelde dagen geleden dat ik in het opvanghuis zat en die bewuste sokken erin stopte.

Een opvanghuis voor wezen.

Toen ik eenmaal in het bed lag, sloot ik mijn ogen direct. Ondanks de vermoeidheid, kon ik niet in slaap komen. Ik dacht aan de manier waarop mam altijd met mij bad voor het slapengaan. Ze was er zo van overtuigd dat God haar dochter wilde helpen. Het gaf mij altijd rust.

De dominee, die de rouwdienst leidde, had meerdere keren tegen mij gezegd dat ze nu samen bij Jezus waren. Hij zei dat ze daar hoorden.

Waar hoorde ik dan? Moest ik hier alleen achterblijven?

Sinds de dag van de ramp had ik niet meer gebeden.

Het zou mam pijn doen om dat te horen.

Ik wist het. Maar die eerste avonden toen ik moest gaan slapen zonder mijn ouders om mij heen, zonder ook maar te weten dat ze er voor mij waren, kon ik mezelf er niet toe brengen om mijn handen te vouwen. Ik moest denken aan het meisje dat met mij de kamer deelde in de tijd dat ik in het opvanghuis was. Anna heette ze. De leidster leidde een vragenronde over het geloof. Anna zei dat Jezus nooit de ellende van ons leven als wezen zou willen, dus dat Hij niet bestond. Het antwoord van de leidster op deze conclusie bleef nog lang door mijn hoofd dwalen.

Anna was eerder dan ik weggegaan, maar ik zal haar verhalen nooit vergeten. Ze vertelde over de mensen die haar opgevangen hadden nadat haar moeder net als haar vader gestorven was. Anna had, net als ik, geen familie om op terug te vallen. De drukte in het tehuis had gezorgd voor halve processen; er werd minder zorgvuldig begeleid in het proces van

adoptie. Dit veroorzaakte zulke fouten. Degenen die haar hadden opgevangen gebruikten haar. Ze was makkelijk voor de vieze klusjes. Na vijf maanden had ze pas aan de bel durven trekken. Haar verhaal had ervoor gezorgd dat ik op mijn hoede was. Mensen kunnen aardig lijken, maar het niet zijn. Het 'pure eigenbelang' waar Anna het over had, dacht ik gelukkig niet terug te zien bij Madison en Michael. De dagen die ik hier doorgebracht had, waren onwennig maar gezellig. Nu ik definitief hier zou wonen, hoopte ik dat het onwennige zou verdwijnen en het gezellige zou blijven. Ik wist niet zo goed wat ik moest verwachten. Eigenlijk was ik blij dat het gehele proces zo ongeveer voorbij was. De gesprekken en formulieren was ik zat. Door die druktes in het tehuis waren het roerige dagen geweest. Komende tijd zou ik genieten van de rust.

De volgende ochtend werd ik wakker door het zonlicht dat mij verblindde. Ik was de vorige avond vergeten de gordijnen dicht te trekken. Ik wist een moment niet waar ik was. Zal ik ooit nog ergens wakker worden zoals ik thuis wakker werd?

Ik bleef nog even liggen met mijn ogen dicht, maar de slaap wilde mij niet meer vatten. Ik kleedde mij aan en ruimde mijn overgebleven spullen op. Nu ik de kamer in het licht zag, verbaasde het mij opnieuw hoe licht de uitstraling ervan was. Het voelde op een of andere manier toch als thuis.

Ik poetste mijn tanden in de kleine badkamer die zich aan het uiteinde van mijn kamer bevond. Toen ik in de spiegel keek, staarde ik mezelf aan.

Ik herkende mijn terneergeslagen gestalte maar al te goed. Ondanks de constante pijn die ik zag en voelde, zag ik er beter uit dan in het opvanghuis. Misschien lag het aan de omgeving. Misschien lag het aan het veranderde toekomstbeeld.

Het voelde toch vertrouwd hier. Hoe zeer ik het ook

verdrong, het was zo.

Misschien was het tijd voor een nieuw begin. Misschien moest ik echt resetten. Misschien.

Toen ik mijn bed opmaakte, hoorde ik een zacht klopje op de deur.

Madison, mijn 'nieuwe moeder' zoals ze Madison in het weeshuis noemden, deed de deur voorzichtig open.

'Een hele goede morgen! Ik hoorde dat je wakker was.'

'Goedemorgen!' Ik schonk haar een voorzichtige glimlach terwijl ik de deken gladstreek.

'Lust je een paar pancakes?'

Het water liep mij direct in de mond en ik beseftte dat ik echt trek had. 'Lijkt mij heerlijk!'

Madisons gezicht klaarde op bij het horen van mijn enthousiaste reactie. Ik moest profiteren van deze nieuwe start. Mijn intuïtie vertelde mij opnieuw dat deze vrouw een hart van goud had.

Ik liep achter haar aan naar beneden, naar de keuken. Het was een open landelijke keuken, met dezelfde lichte uitstraling als mijn slaapkamer.

Madison begon direct met het maken van de pancakes. Ik bekeek wat berichten op Instagram.

Al snel rook ik de heerlijke geur. Het deed mij opnieuw denken aan vroeger, toen mam pap ging verassen met pancakes als ontbijt. Soms stond ze vroeg op om ze voor hem te bakken, waar ik dan wakker van werd. Ik herinnerde het mij nog als de dag van gisteren...

Toen Madison klaar was met bakken, zette ze voor mij en voor zichzelf een bord neer, waarna ze tegenover mij aan tafel ging zitten.

'Zullen we bidden?'

Ik knikte en we vouwden onze handen.

'Heer Jezus, dank U dat wij deze morgen weer gezond op mochten staan en onze zegeningen mogen tellen. Bedankt voor het heerlijke eten dat opnieuw voor ons mag staan. Wilt

u deze dag zegenen zodat we een medewerker in Uw Koninkrijk mogen zijn. Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede. Amen.'

'Heb je zin in een rondleiding door de stad?' vroeg Madison toen we de ontbijtborden opruimden. 'Ik moet ook nog even naar de supermarkt.'

Ik vond het best.

Ik was graag buiten. Als kleutertje speelde ik altijd al buiten in het zand. Ik bleef mijn schelpenverzameling uitbreiden en de golven interesseerden mij nog altijd. Ik miste de zee.

Ik liep naar boven om mijn gympen te halen. Zittend op de keukenstoel trok ik de veters strak aan.

Misschien zou het helpen om steviger in mijn schoenen te staan.

We waren de straat nog niet uit, toen Madison weer begon te praten. Ik was mij ervan bewust dat ze niet hield van stilte. Ik ook niet. In de stilte ga je nadenken. In de stilte herinner je het verleden.

'Het is nu nog vakantie, maar over een week begint de school al. Zie je het zitten om dan naar school te gaan?'

School. Iets waar ik liever nog niet aan wilde denken. Toch was het onvermijdbaar.

'Wat voor school is het?'

'Als je ermee instemt, ga je naar de Bradford Christian Academy. Zoals de naam al doet vermoeden, is het een christelijke school. Met de auto ben je er in tien minuten en de meeste jongeren die ik ken, zitten op die school. Het schijnt een goede school te zijn...'

Een christelijke school vond ik prettiger dan een openbare school. De mensen waren toch wat opener. Ik voelde mij er vertrouwd. Het zou vast helpen om mij hier thuis te voelen. 'Ik wil het wel proberen. Ik moet toch verder met mijn leven.' Madison schoot in de lach. Door haar aanstekelijke lach schoot ik ook in de lach.

'Dat heb je goed gezegd', prees ze. 'Ik vind het knap dat je zo

een doorzettingsvermogen hebt. Je gaat echt voor deze nieuwe start.'

Doorzettingsvermogen. Ik bloosde door dit plotselinge compliment. Het was lang geleden dat iemand mij een compliment gaf.

'Ik voel mij op de één of andere manier thuis hier, dus ik wil het echt een kans geven.'

Ik verzweeg dat het mij zoveel moeite kostte. Dat ik mijzelf moest dwingen om niet weg te zakken in dat wat geweest is. 'Fijn!' Ze legde haar hand op mijn knie. 'Dat is precies de bedoeling. En als er wat is, kan je altijd naar mij toe komen, goed?'

Ik knikte. 'Bedankt.'

Madison draaide de auto een parkeerplaats op. We liepen met een winkelwagen de kleine supermarkt in.

'Vertel, wat voor groente vind jij lekker?'

'Alles, behalve wortels', grinnikte ik.

Met een winkelwagen vol etenswaren liepen we even later de winkel weer uit. Nadat we samen de producten in de auto geladen hadden, vertelde Madison dat we wel langs mijn nieuwe school konden rijden. Ik stemde ermee in. We reden de straat uit en al snel wees Madison een groot wit gebouw aan.

'Het is hier nu nog stil, maar over een week is het weer een hele drukte hier. Wat vind je ervan?'

'Volgens mij komt het wel goed.'

'Natuurlijk!' reageerde ze optimistisch.

We reden nog een klein rondje door de stad waarbij Madison een paar belangrijke plekken aanwees, zoals het restaurantje waar zij en haar man Michael vaak aten.

Toen we thuis kwamen, zette ze de waterkoker voor mij aan en ruimde de boodschappen op. Het kon haar niet zijn ontgaan dat ik erg veel thee dronk. Het was altijd heerlijk om onder een dikke deken op de bank te zitten met een warme kop thee in mijn handen en het geluid van de zee op de

achtergrond.

Ik had het gevoel dat ik mij hier snel thuis zou voelen. Alle nieuwe dingen vielen mij mee.

Ik pakte voor ons beiden een kop thee en ging naast Madison op de zachte bank in de woonkamer zitten. Samen maakten we een planning voor de laatste vakantieweek waarin Michael vrij had genomen om elkaar beter te leren kennen.

Die laatste vakantieweek ging snel. Ondanks het goede gevoel, zag ik op tegen de eerste schooldagen. Ik was vanochtend met een zenuwachtig gevoel wakker geworden en had slechts een half ontbijt op. Mijn maag had geen behoefte aan eten.

Na het ontbijt liep ik naar boven om mij aan te kleden. Vorige week hadden we nieuwe kleding en schoolspullen gekocht. Ik trok het rode jurkje aan dat Madison zo mooi bij mijn gebruinde huid vond staan. Die gebruinde huid was het gevolg van de dagen dat ik met Madison en Michael buiten had gelopen. Ik vlocht mijn haar in en pakte mijn gympen. Zittend op een traptrede, trok ik de veters strak aan. Ik moest vandaag weer stevig in mijn schoenen staan. Op één of andere manier gaf het mij moed.

Michael wenste mij succes en ik liep achter Madison aan naar buiten.

De route naar school was mij al vertrouwd geworden, doordat we vorige week bijna elke dag langs het grote gebouw hadden gereden. Nu zou ik naar binnen gaan. Nieuwe mensen ontmoeten. Misschien zelfs nieuwe vrienden maken.

Bij de school was het druk. Leerlingen liepen overal heen en er stond een lange rij auto's voor het zebrapad te wachten. 'Ik denk dat je het beste hier uit kunt stappen, Rebecca', zei Madison terwijl ze zorgelijk naar de lange rij auto's keek. 'Het is wel de bedoeling dat je op tijd komt op de eerste dag. Je weet waar je moet zijn, toch?'

Ik knikte terwijl ik zenuwachtig aan mijn jurk plukte. Madison zag dat ik ertegen opzag en legde haar hand op mijn arm. 'Het komt goed!'

Ik hoopte het maar. Ik haalde diep adem, pakte mijn rugtas

en deed het portier open.

‘Succes, hè! Ik denk aan je.’

Ik glimlachte naar haar en liep toen het schoolterrein op. Het aantal mensen duizelde mij. Ik richtte mijn blik op de ingang en liep daar vastbesloten naartoe. Ik moest op de eerste verdieping zijn, in een lokaal dat het dertiende nummer had gekregen.

Nadat ik de gigantische trappen gevonden had, liep ik naar boven. Het dertiende lokaal was gemakkelijk te vinden en bleek een kunstlokaal te zijn. Er waren al meerdere leerlingen en een lerares stond met een leerling te praten. Ik besloot aan de tafel te gaan zitten waar al anderen zaten. ‘Goedemorgen!’ groette ik zo vriendelijk mogelijk. Ze reageerden nauwelijks, behalve het meisje dat naast mij zat. ‘Hallo!’ Ze stak haar hand naar mij uit. ‘Volgens mij ben jij nieuw; ik ben Lynn.’

Ik knikte, schudde haar de hand en vertelde dat ik Rebecca heette.

‘Verhuisd?’

Ik antwoordde bevestigend.

‘Waar kom je vandaan?’

Ik probeerde mijn neiging om de vragen te negeren te onderdrukken.

‘Ik heb in Sandwich gewoond.’

‘Hé, wat leuk, daar woont familie van mij!’

Lynn praatte verder over het afgelopen schooljaar en de dingen die zij gedaan had in de vakantie. Ik luisterde en nam alle leerlingen goed in mij op. De bel ging bijna en er waren ongeveer twintig leerlingen in het lokaal. Het viel mij op dat er al veel groepjes gevormd waren, waardoor de angst mij beekroop dat ik er niet tussen zou komen.

Ik richtte mij snel weer op Lynn. Ze vroeg wat ik in de vakantie gedaan had. Ik vertelde over wat we vorige week hadden gedaan en ze reageerde enthousiast. Toen de bel ging, wilde de lerares gelijk beginnen. Ze stelde zich voor als Kathy en

vertelde dat ze de mentor van onze klas was. Terwijl ze op een amuserende manier vertelde over haar belevingen van de vakantie, zwaaide de deur open en liep er nog een jongen het lokaal binnen.

‘Noah, wat ben je lekker op tijd’, reageerde Kathy. De jongen die blijkbaar Noah heette, glimlachte flauwtjes en tot mijn schrik plofte hij naast mij op de overgebleven kruk. Hij kwam mij ergens vaag bekend voor, maar ik kon het niet plaatsen. ‘Sorry mevrouw, ik kon geen parkeerplek vinden’, excu-seerde hij zich.

Ik richtte mij snel weer op de lerares. Al gauw werd mij duidelijk dat we een voorstellingsrondje zouden doen. Ik zuchtte.

Telkens als er in het opvanghuis een nieuw kind bij kwam, deden we een voorstellingsrondje. Het was dan ook niet moeilijk om nu iets over mijzelf te vertellen. We waren net klaar met het rondje toen de bel ging. Het verkleinwoord ‘rondje’ was niet passend. Lynn stond op en pakte haar rugzak. Ik deed hetzelfde. Tijd voor de volgende les. Noah was bijna gelijk weg.

Ik was blij dat Lynn op de gang direct weer naast mij kwam lopen. Het voorkwam een eenzaam gevoel.

‘En? Hoe vind je de school tot nu toe?’

‘Tja, volgens mij is het gewoon een goede school. Kathy lijkt mij een aardige lerares!’

‘Ja, dat is ze ook wel! Vorig jaar had ze een heel toffe tentoonstelling gemaakt van de gemaakte kunstwerken.’

De volgende lessen waren ongeveer gelijk aan het eerste uur. Er werden voorstelrondjes gehouden en er werd verteld wat je dit jaar allemaal kon verwachten van het vak. Toen de bel voor de pauze ging, duizelde mijn hoofd van alle namen en informatie.

Samen met Lynn en haar vriendinnen liep ik naar beneden. Ik kon het prima met hen vinden.

In de kantine was het druk, maar we konden allemaal nog een stoel bemachtigen.

Ik bekeek de leerlingen om mij heen terwijl ik de salade opat. De eerste uren waren beter gegaan dan ik had verwacht. Ik voegde mij bij het gesprek van de anderen. Ze hadden het over de relatie van ene Hilde. Vorig schooljaar hadden ze een relatie gekregen, maar nu liet de partner niets meer van zich horen. Er werd gediscussieerd over de reden daarvan. De meerderheid was van mening dat hij haar niet meer zag zitten, maar Lynn beweerde bij hoog en laag dat Hilde hem gewoon moest vragen wat er was. Ik voegde mij bij Lynn. Ik vond dat je niet te snel conclusies moest trekken over anderen. Uiteindelijk besloot Hilde dat ze dat inderdaad maar moest doen, waarna het onderwerp afgehandeld was.

‘En jij, Rebecca, heb jij een relatie?’ vroeg Lynn belangstellend.

‘Nee, en jij?’ kaatste ik de bal terug.

‘Mij niet gezien! Die jongens zijn over het algemeen alleen maar vervelend.’

Ik schoot in de lach.

‘En wat vind je dan van Joshua?’ vroeg een meisje plagend aan Lynn. Volgens mij heette ze Mathilde.

Ze schoot in de lach. Ik keek haar vragend aan.

‘Joshua is dé jongen van de school. Kijk, hij staat daar bij het basketbalveld.’

Ik volgde haar vinger en zag inderdaad een jongen staan die er uitzag alsof hij geliefd was bij de meiden. Hij straalde echter zelfgenoegzaamheid uit.

‘Hij vindt zichzelf heel wat.’ zei ik. Lynn en Mathilde knikten.

Ik keek nog eens naar Joshua en concludeerde dat ik hem echt niet zo bijzonder vond. Ik vond Lynn ook niet bij hem passen, maar ik kende haar nog maar net dus ik moest oppassen met mijn conclusies.

Toen Madison mij aan het einde van de middag op kwam halen, was ze erg nieuwsgierig.

‘En? Hoe was het? Heb je al vrienden gemaakt?’

Ik deed mijn gordel om en richtte mij vervolgens tot Madison.

‘Het was best oké. Ik heb kennism gemaakt met een aantal meiden en ene Lynn heeft mij de dag door geholpen.’

‘Fijn, zeg!’ Madison startte de auto en reed de drukke weg op. Net als vanmorgen waren er veel leerlingen die de straat overstaken, waardoor er een lange rij auto’s stond te wachten. Helaas moesten wij achteraan aansluiten.

Ik keek uit het raam en zag Noah, de jongen die naast mij kwam zitten bij het eerste uur, naar een auto lopen en instappen. Hij startte de motor van een oude pickup en wachtte achter ons.

Madison vroeg of ik wilde vertellen wat we gedaan hadden. Het zou nog wel even duren voordat we thuis waren, dus ik besloot uitgebreid mijn verhaal te doen.

Toen we uiteindelijk onze straat inreden, ontdekte ik dat Noah nog steeds achter ons aanreed. Ik kreeg argwaan. Waarom is hij niet afgeslagen? Ik woonde niet in een drukke straat en we waren de enige auto’s op de weg.

We reden de oprit op en ik hield Noahs auto goed in de gaten. Hij remde af en reed tot mijn verbazing de oprit van de burens op.

Aha. Hij was mijn buurman. Dat verklaarde het gevoel dat ik hem ergens vaag van kende; ik had hem wel eens thuis zien komen.

Ik stapte uit. Zodra ik binnen was, viel er een grote last van mijn schouders. De hele dag had ik mij afgevraagd wat anderen van mij zouden vinden en waar ik heen moest lopen en nu ik thuis was, had ik het idee dat ik weer echt mijzelf kon zijn.

Het viel mij op dat ik dit ‘thuis’ noemde. Zou ik mij hier dan inderdaad thuis gaan voelen?

Ik zette thee voor mijzelf. Madison nam snel een slok water en ging boven nog even stofzuigen.

Toen ik mij op de bank nestelde met een warme kop thee,

genoot ik van de stilte. Afgezien van de zoemende stofzuiger dan.

Ik was blij dat de dag goed was verlopen. De angst dat ik geen aansluiting kon vinden, achtervolgde mij al een aantal dagen, maar ik had op de eerste dag al leuk contact met Lynn.

Ze leek erg aardig en ik kon haar humor wel waarderen.

Daarnaast kwamen haar vriendinnen goed op mij over.

Misschien was het allemaal zo erg nog niet. Ik kon dit wel.

Ik moest niet overkomen alsof ik anders was. Ook niet op Noah. Als hij mijn buurjongen was, liep ik het risico dat hij meer over mij wist dan ik wilde.

Hij zou kunnen weten dat ik geadopteerd was. Hopelijk deed hij niets met die informatie. Ik had geen idee hoe Lynn en de rest zouden reageren als ze dat hoorden.

Toen ik die avond had gedoucht, liep ik naar mijn kamer. De schooltas liet ik eenzaam in de hoek van mijn kamer staan en ik plofte op mijn bed. Mijn pyjama had ik al aan en ik had mijn wekker al gezet.

Tevreden, maar moe, sloot ik mijn ogen.

Ik schrok wakker van een bons tegen het raam. Het was Noah. Hij grijnsde uitdagend en stak een lucifer aan. Even wankelde hij op de ladder. Toen deed hij het raam open.

Dat kon helemaal niet. Je kon dit raam alleen maar van binnen open doen.

Mijn ogen werden groot toen ik begreep wat hij zou gaan doen. Ik wilde schreeuwen, maar er kwam geen geluid uit mijn keel. Noah genoot van mijn angst. Hij keek mij triomfantelijk aan, liet de lucifer vallen en maakte dat hij weg kwam. Ik stond versteend toe te kijken naar het langzaam verspreidende vuur. Mijn hoofd vertelde mij verschillende keren dat ik het vuur moest blussen, maar ik kon mijn lichaam niet bewegen. Pas toen het te laat was om het vuur te blussen, kreeg ik de macht over mijn lichaam terug.

Ik griste mijn mobiel mee en rende naar de deur.

Weer die mobiel. Waardeloos ding.

Ik probeerde de deur open te trekken, maar het lukte niet. Ik keek angstig naar het vuur dat steeds gretiger om zich heen greep en trok nog een keer hard aan de deur. Er ontstond een klein kiertje, maar ik kreeg de deur nog steeds niet open.

'Help! Brand!' Ik kreeg geen reactie. 'Madison? Michael? Help!'

Ik keek door het kiertje naar de overloop. Mijn ogen werden groot van verbazing toen ik zag dat Michael de deur dicht probeerde te trekken.

'Michael? Ik zit hier, help mij!'

Michael keek mij verwilderd aan en bleef maar aan de deur trekken.

De temperatuur begon te stijgen in de slaapkamer. Het zweet stond op mijn voorhoofd en ik gilde. Mijn stem klonk raar door de rook.

'Help mij dan toch!' riep ik wanhopig. Het was tevergeefs. Michael trok de deur nu helemaal dicht.

Ik bleef verward en alleen achter terwijl de rook de kamer vulde.

Er was nog één mogelijkheid om aan het vuur te ontsnappen. Ik moest door het raam klimmen. Angstig keek ik naar het vuur om mij heen. Ik moest hier weg. En snel ook. Ik rende naar het raam en probeerde naar buiten te klimmen.

Het lukte niet. Ik paste niet door het raam. Ik wroong mijzelf in allerlei bochten, maar ik paste er niet door. In pure angst schreeuwde ik naar buiten.

Toen zag ik Madison. Ze stond midden op de weg en lachte mij uit.

'Madison, help mij!'

Ze lachte steeds harder.

Met een harde bons viel iets in de kamer om. Ik keek om en zag dat het bureau in elkaar gezakt was. Het vuur was verwoestend. Het zou niet lang meer kunnen duren voordat mijn kleren vlam zouden vatten. Ik keek nog een laatste keer naar